

موفقیت بزرگ

اگر بخواهیم به دنبال عنوانی برای توصیف آنچه در ژنو ۳ در خصوص پرونده هسته‌ای ایران رخ داد، بگردیم؛ عنوانی بهتر از «موفقیت بزرگ» نخواهیم یافت.

این موفقیت بی‌تردید محصول استراتژی مقاومت و پیشرفت در موضوع هسته‌ای، حمایت‌ها و هدایت‌های رهبری انقلاب و تدابیر دولت و تلاش‌های تیم مذاکره‌کننده است.

بدیهی است چنین توافقی باید در سایه بده‌بستان‌هایی حاصل آید که بانگاهی به دستاوردها و آنچه داده شده و حقوقی که تثبیت گردیده از آن به عنوان یک موفقیت یاد می‌کنیم.

بانگاهی به متن توافق‌نامه، توقف اعمال تحریم‌های جدید، اذعان به حقوق هسته‌ای ایران و برنامه غنی‌سازی، لغو برخی تحریم‌ها و دسترسی به منابع درآمدی کشورمان و انتقال آن به داخل کشور و ادامه فعالیت مراکز هسته‌ای کشور و تعطیل نشدن آنها را باید از مهم‌ترین دستاوردهای این توافق دانست.

هرچند یکی از دلایل قطعی تن دادن غرب به چنین توافقی را باید در شکست طرح پرهزینه تحریم‌های جهانی علیه ایران جستجو کرد؛ تحریم‌هایی که نه توانست اقتصاد ملی را زمینگیر کند و نه پیشرفت‌های هسته‌ای را متوقف. به همین دلیل است که جان کری، وزیر خارجه آمریکا می‌گوید: «راهی جز توافق نداشتیم، زیرا ایران در سال ۲۰۰۳ که به دولت قبلی آمریکا پیشنهاد توافق داد، ۱۶۴ سانتریفیوژ داشت و ما توافق را نپذیرفتیم و حالا ایران ۱۹ هزار سانتریفیوژ دارد.»

بنابراین در صورت اجرای تعهدات غرب بر اساس توافق‌نامه «فروپاشی سازمان تحریم‌ها» از نتایج قطعی این اقدام خواهد بود.

شش ماه آینده زمان سرنوشت‌سازی است و طرفین توافق باید پایبندی خود را به آنچه نوشته شده بخوبی و در عمل نشان دهند. فهم مشترک از متن مورد توافق اولین گام است. هرچند در این موضوع اظهارات مقامات آمریکایی می‌توانست کمی ناامیدکننده باشد، اما برخی کارشناسان این اظهارات و برداشت‌های نادرست از توافق‌نامه را به رابطه مقامات آمریکا با اسرائیل و تلاش برای آرام کردن نگرانی‌ها و استرس سران این رژیم جعلی نسبت می‌دهند که باید تا حدی آن را درک کرد، ضمن آن که آمریکا مرجع تفسیر مفاد توافق‌نامه نیست.

نکته پایانی آن که انتظار می‌رود دولت با موفقیت در این عرصه از این پس تمام همت و تلاش خود را به اصلاح ساختارهای اقتصادی و رونق بخشیدن به تولید، کسب و کار و توجه به معیشت مردم معطوف سازد.